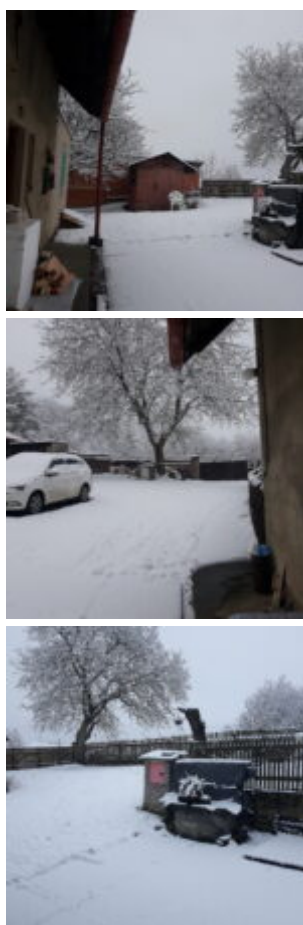

Přešně takhle jsem si připadala v neděli ráno.

Jako na horách. Sice jsem se z pelechu hrabala pořád nějak zmordovaně, ale venku bylo tak krásně. Sněžiloooo a spousta sněhu i ležela už na zemi . Zimní pohádka, úplný opak toho včerejšího předjaří. Tooo mi příroda darovala jako dárek určitě. Podívejte, co na mě venku čekalo.

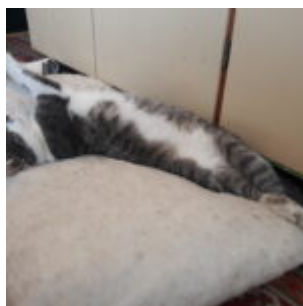
No to nemůžete bejt zmordovaný, když je takhle krásně. Takže poté, co jsme posnídali opět vajíčka alá Teta Cukrová a Brtník po kávičce zmiznul pracovat, jsem se rozhodla, že se prostě musím rozpohybovat. Musím. I kopl jsem do vrtule. Nejdřív jsem to vzala zlehýnka enem a šla odstranit část výzdoby vánoční, pak jsem zamávala hadrama, páč při topení v kamnech se fakt škaredě práší. Jako další jsem si vzala na paškál právě kamna v ložnici, vymetla jsem popel a vynosila ho, popadla jsem uhlák a došla pro huhlí, popadla jsem další uhlák a došla pro huhlí a při tomhle všem mi asistoval Moures. Kterej je evidentně ze sněhu

stejně nadšenej jako já. A tak jsme toho využila. Ohařiska chrápali na pelíšcích a my měli zahradu jen pro sebe. Tááákže...

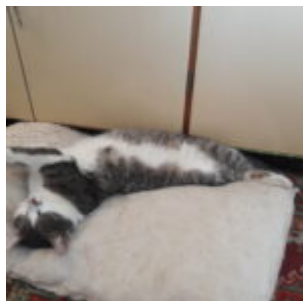
Tááákže jsme si dali děsivý honičky kolem včelína. Tooo nás voba tak baví. On si s ním nikdo nic moc asi nehraje. Jen já a ohařící. A tak ho hra na babu děsně bafčí. Nejvíc se chlapec ovšem bafčí v momentě, kdy já si myslím, jak na něj děsně číhám za včelínem a von už mi pochoduje po plotě za zády a čeká, kdy to zjistím ☐ . Nechci předjímat, ale myslím, že ho baví, stejně jako ohařiska, když u toho honění pištím. Proti ohaříkům má ovšem krátký nožičky, takže si v tom napadaným sněhu dost máknul, když jsem ho honila jak nadmutou kozu a volala "Uuutííkeeej buřte! Seš klůůstěj, tak ať zhubneš!" (názory sousedů, kteří mě mohli slyšet a případně i vidět, rozebírat nebudeme ☐) V závěru pak vyběhnul na svou pozorovatelnu a číhal na mě. Hodila jsem mu sních, chtěl ho chytit anoojo, trošku nedůstojně žuchnul dolů ☐ . Vůbec jsem se mu nesmála, ale fakt vůbec teda. Pak jsem mu ještě házela koule po zahradě a lítal tam šťastně jak urvanej vagon po nádraží. Ofšem nejen zábavou živ jest člověk, čekala na mě i trocha tý stavařský práce. Slíbila jsem Brtníkovi, že nastříhám zbytek tý rabicky, co ještě potřeboval.

A tak mi šel Moures pomoct. A pomáhal mi moc hezky. krásně jsme to spolu nastříhali a když si pak pochodoval po ponku a já byla ve dřepu, nabídla jsem mu svoje záda, ešivá si tam nechce skočit. Chtěl, chtěl a pěkně se mi přitulil k hlavě a svou hlavičku mi za silnýho předení tisknul k mojí hlavě. Bylo to....moc hezký, šmrdlala jsem ho pod bradičkou a pak ho jaká správná ježibaba nesla na zádech až ke dveřím do Domečku.

Tam se celej vyřízenej svalil slastně na svůj pošltárek a spinkal tak, dokud jsme nešli s ohaříkama ven. Kde si pak s nima maličkatě zařádl u svojí zahrádky za plotem, kde ve sněhu honil Rumouše a naopak.

Tooo se mi to doobře...

... spinká.

Ještě než jsme odešli, telefonovala jsem si s Fifičkovou. Helejte to nikdá nikdo nedělejte jo? Fakt ne. Protože vona se pak s váma rozloučí větou, že ať dáváte pozor, abyste venku zase někde neupadli a..... co myslíte, že jo!

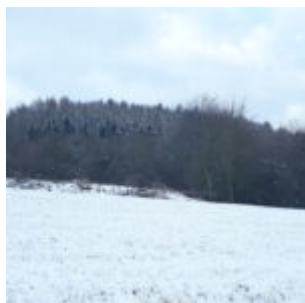
No každopádně ale byla procházka pro mě naprostým lůkcusem. Fšade, kam se podíváte bylo bílo. Bílo a bílo.

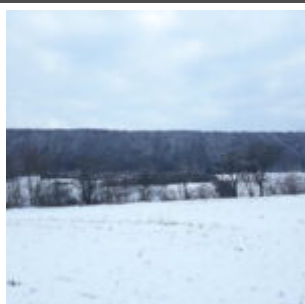
Z louky u nás za Domečkem

Sem půjdeme! Na kopeček ke kostelíku.

Na louce pod kopečkem

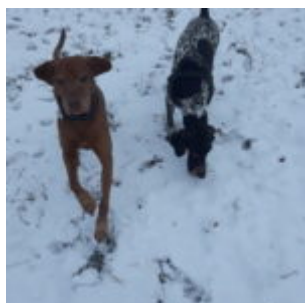

a od kopečku na druhou stranu

a louky potom nahore

A tak jsem si tak šla loukama a cvakala ohařiska v pohybu.

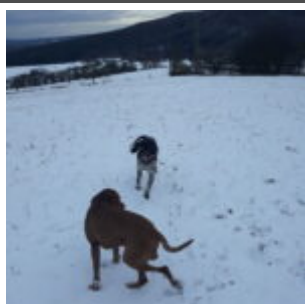

uuuž běžíme

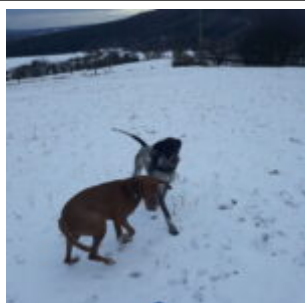
Neděle na horách.

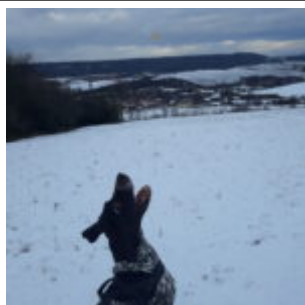
a sme tadyyy

Rumouš svinguje

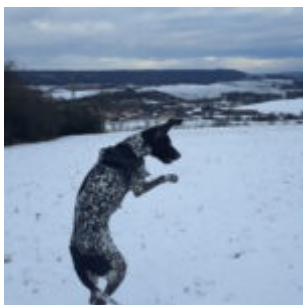

Nedám balonek, nedám.

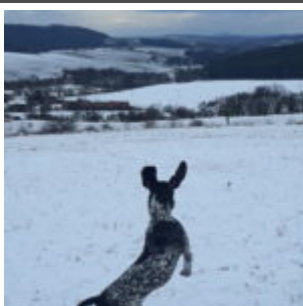

Blecha....

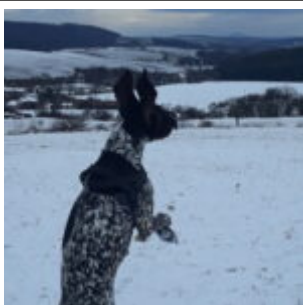
Neděle na horách.

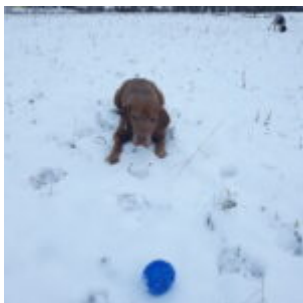
...v...

...akcii

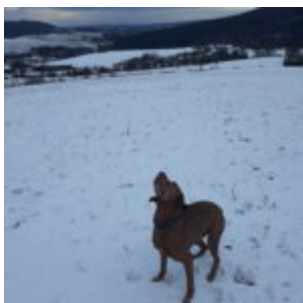

A možná spíš klokan, než blecha ☐

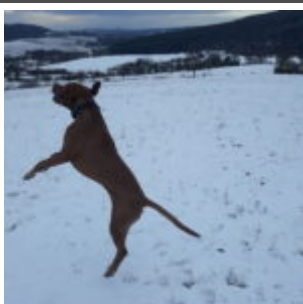

Nerušit... sem soustředovanej

Neděle na horách.

A tetkon taky!

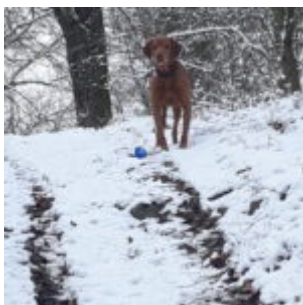

Džamping! Tadaádada, džamping :D!

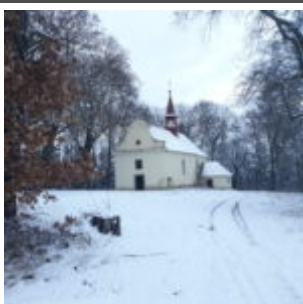
a jedna “umělecká”

A řekla jsem si, že bychom si mohli vyšlápnout hore ke kostelíčku. Nebude to sice jen tak, páč to bude klouzat, ale že to za tu námahu stojí. A taky že jo.

Gde se couráte? Čekám tu na vás nahoře už jakou dobu.

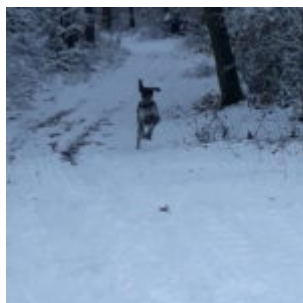
Kostelíček v zimním hávu

Půjdem do lesa, kde srdce naše zaplesá

A ohařovo srdce plesá.....

V pohybu

Když už jsme byli nahoře, rozhodla jsem se, že zajdeme do lesa a projdeme to až na konec a kopeček tak po vršku obejdeme. Bylo no prostě bylo bílo a nádherně, tak to by byla děsná škoda, to uznejte. Když jsme byli asi tak v půlce cesty na druhý konec kopečka, objevilo se auto. Asi s myslivcem zasejc, podle ohozu. Už když jsem zaslechla zvuk auta, byla jsem ve střehu a jak jsem ho viděla, tiše jsem pískla a ukázala psům na stranu. Supr poslušně se tam nasáčkovali a na zdviženéj prst usedli. Výýborně, výýborně, říkala jsem si tiše v duchu, tomuhle já říkám představení se. A vůbec jsem se nedivala do auta ☹ , kde se řidič za námi otáčel. Dala jsem si ohařiska k noze a šli jsme společně po cestě. Po cestě se ostatně museli pohybovat i tak celou dobu. Došli jsme na konec a cesta nás otočila zpátky do protisměru. Tam už byla jen uzoulinká stezička, ticho, bílo a my tři. A pak taky nějaký všivěj kluzkej klacek nebo kořen.

Páč došlo na ty fifislova. A já se rázem octla na vteřinku ve vzduchu. pak to další vteřinku i vypadalo, že to zvládnou se ctí. Další vteřinku už bylo jasné, že to úplně se ctí nebude, alene, nee, nakonec to další vteřinu bylo nejjasnější, nebude to se ctí ani náhodou, páč, když jsem teda upadla na všechny čtyři a octla se rázem na úrovni ohařů, tak aby to stálo za to, rozjely se mi z nějakýho důvodu ty všechny čtyři a já zahučela hubou do sněhu. Flákla jsem s sebou přesně jak široká tak dlouhá. Celkem teda v pořádku, jen kdybych v pravý horní kapse neměla klíče. To by mě pak asi tak nebolelo poprsí. Takže jak říkám, až půjdete ven, tak nikdá nesmíte telefonovat s Fifijovou, páč jinak dopadnete jako já. Bolestivě a na zem ☹ Škoda jen, že to zase člověk nemohl vidět na vlastní oči ☹ ☹ .

Když jsme došli skorem ke kostelíčku, zaregistrovala jsem, že proti nám jde paní s velkým psem. Voči mám blbý, takže jsem si v první minutě říkala, že to je asi catahoula, jak je to flekatý. Pak jsem zaostřila a zjistila, že fleky tvoří maskáčový obleček. Ale protože i

catahoula mívá hnědou barvu, nebylo z prvního momentu poznat, zda hnědej dobrouš s mohutnou hlavou, nebo právě catahoula. Dobrouš to byl. Teda dobroušová. Z množky, jak jsem se vzápětí dozvěděla. Paní ji má v dočasce. Záslužný to čin. Protože nebylo jasné, jak fenka bude reagovat, vypustila jsem k družbě pouze Rumíčka. Tali jsem si nechala pro jistotu u sebe. Mírotvorce Rumoušek se šel přivítat, s fenkou se očuchali a když už jí to bylo moc dlouhý, ohradila se. Paní ji okřikla a cukla s ní, ale řekla jsem jí, že jí má nechat být, že tohle je normální reakce, na kterou má fenka nárok a pes to musí respektovat. A taky respektoval. Tak se třeba zase někdy potkáme a psi budou mít družbu.

No a my už se pak pomalu - opravdu pomalu, páč je to sešup, spustili dolů a šli domů, neb bohužel nastal čas návratu. Ale pozdní odpolední kávičku jsme ještě v Domečku stihli.

A na závěr ešče trochu zimního zadumání pro ty, kteří rádi zimu mají a třeba ven nemůžou, nebo sníh nemají.

a nebo tu poslední radši takhle zarámovat? Co myslíte?

takhle.....

.. a nebo lípějč takhle?

Jo a ešče mám pro vás hádanky, chcete? Mohla bych je sem hodit zítra. Jo to bych mohla.